

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΗΘΟΠΙΩΝ, ΛΟΓΙΩΝ, ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ

Ο Γκάρρικ και ο ...συνάδελφος του

Ένας από τους μεγαλύτερους Άγγλους ηθοποιούς, ήταν και ο περιφημος Δαυίδ Γκάρρικ, ο οποίος μάλιστα έθεωρείτο άβυσσος στον ρόλο του Άμλέτου.

Μιά μέρα που ο Γκάρρικ είχε βγει περίπατο στους δρόμους του Λονδίνου, συναντήθηκε μ' έναν άνθρωπο του λαού, φτωχικά ντυμένο, ο οποίος τον χαϊρέθηκε με οικειότητα φωνάζοντάς του!

- Καλημέρα, αγαπήτε συνάδελφε!
- Συνάδελφοι; ρώτησε έκπληκτος ο Γκάρρικ. Θά κάνης λάθος, καλέ μου άνθρωπε, γιατί εγώ σε βλέπω για πρώτη φορά στη ζωή μου.
- Μπορεί να με βλέπετε για πρώτη φορά. Μολταταύτα έχουμε παίξει πολλές φορές στο ίδιο έργο.
- Πώς εινε δυνατόν να μη σάς γνωρίζω τότε! Πέστε μου τουλάχιστον σε ποίο έργο έχουμε παίξει μαζί;
- Στον «Άμλέτο».
- Και ποιόν ρόλο παίξατε οείς;
- Τόν ρόλο του κόκορα που λαλαεί μέσ' απ' τ'α παρασκήνια, στην πρώτη πράξι!...

Η πνευματώδεις απαντήσεις του Γιόρικ

Ο περιφημος φλωρεντινός δημοσιογράφος της περασμένης γενεάς Γιόρικ, ο οποίος φημιζόταν τόσο για τ'ο σπινθηροβόλο πνεύμα του όσο και για τ'α μεγάλα χρέη του, χρωστούσε κάποτε ένα σεβαστό ποσόδν σε κάποιον κρασέμπορο, για διάφορες ποσότητες εκλεκτού κρασιού πουχε καταναλώσει σε φιλικά γεύματα.

Ο κρασέμπορος είχε πάει πολλές φορές στο σπίτι του Γιόρικ, αλλά δεν κατώρθωνε να τόν βρη έκει. Του έγραψε επίσης ένα σωρό γράμματα, αλλά σε κανένα δεν είχε πάρει απάντησι. Στο τέλος έλασε την υπομονή του. Και μιά μέρα που είδε τόν Γιόρικ σ' ένα καφε-νεϊο, μεταξύν φίλων του, στους οποίους βίσκε πάντα, διηγήθη διάφορα χαριτωμένα ανέκδοτα τόν πλησίασε και του είπε με ύψος σοβαρό:

- Τι θά γίνη, κύριε Γιόρικ, γιά κείνο τ'ο κρασί;
- Ποιό κρασί; ρώτησε κάνοντας τόν άνηξερο ο τετραπέρατος δημοσιογράφος.
- Έκείνο που σάς έφερα στο σπίτι σας επί ένα έτος.
- Α! Αλήθεια! Για πές μου σε παρακαλώ, φίλε μου, ήθελα τόσες φορές να σε ρωτήσω, τ'ο κρασί αυτό τ'ο είχες πληρώσει; σ' αυτούς που σου τ'ο προμήθειαν;
- Και βέβαια τ'ο είχα πληρώσει. Και μάλιστα τοίς μετρητοίς.
- Αυτό ήθελα να μάθω, και καλά έκανες που μου τ'ο είπες. Ήμουν έτοιμος να τ'ο πληρώσω κι' εγώ κι' έτσι θά τ'ο διπλοπληρώναμε!...

Ο δυστυχής κρασέμπορος έμεινε κόκκαλο...
Μιά άλλη μέρα που ο Γιόρικ έκανε τόν περιπάτο του με μερικούς φίλους του, σβδε να περνά από μπροστά τους μιά νέα νόστιμη, με ύψος πολύ προκλητικό.

- Νά μιά κοπέλλα πραγματικά ώραία! φώναξε ο δημοσιογράφος.
- Η νέα που δεν ήξερε ποιός ήταν γύρισε και του είπε περιφρονητικά:
- Δυπούμαι, κύριε, αλλά δεν μπορώ να πώ κι' εγώ για σάς τ'ο ίδιο.

Τότε ο Γιόρικ με καλοκάγαθο και πατρικό ύψος της απάντησε:
— Αί, δεν περναίς, δεσποινίς. Μην στασεις τόσο αυστηρή. Κάμετα όσας είναι κι' εγώ. Πέστε τ'ο στα... ψέμματα, χωρίς να τ'ο πιστεύετε!...

Κόκκαλο και ή ώραία δεσποινίς!...

Ξω. Η μιά παντούφα του ήτανε πεσμένη στο πάτωμα, ή άλλη βρισκόταν στο πόδι του. Μιά καρδέλα ήταν αναποδογυρισμένη προστά στο κρεβάτι του. Η Ουρανία τόβαλε στα πόδια ουρλιάζοντας. Σε λίγο, είχαν μαζευτεί όλοι οι γειτόνοι. Ο γιατρός διεπίστωσε ότι ο Λεμονίε είχε ατοχειριασθή κατά τ'α μεσάνυχτα. Πάνω στο τραπέζι βρέθηκε ένα γράμμα τού ατοχειριού άπευθυνόμενο προς τόν Ντυροτέου, μ' αυτές τις λίγες λέξεις:

«Σας αφήνω και σās εμπιστευόμει τ'ο μικρό». **Γκν ντέ Μωπασσάν**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Πόε και ή καπνοπώλις. Πόε την μπερδέψε. Ένα... πολύπλοκο πρόβλημα. Η άφηρημάδα τού Μαλλαριμέ. Τ'ο πνεύμα τού Άμπευ. Τ'α μακάρβρια άστεία τού Μπωντελαίρ. Πώς έκαμε έναν καρβουνιάρη ν' αυτοκτονήση κλπ.

Ο Άμερικανός ποιητής Πόε συνήθιζε ν'αυτεϊστέεται κατ'ο τρόπο πολύ παράξενο. Κάποτε, πλαινώντας σ' ένα καπνοπωλείο για ν'αγοράσθι τσιγάρα, παρητήρισε ότι τ'α μάτια της καπνοπώλιδος ήσαν βαθεία χωμένα στις κόγχες της—άποδειξη ότι είχε άδύνατη μνήμη—σε μεγάλη άπόσπαση τ'ο ένα από τ'άλλο—γνώρισμα κι' αυτό της βραδυνούας—κι' ότι τέλος τ'ο μέτωπό της ήταν στενό και ή μήτη της άπείχε πολύ άπό τ'ο στόμα της—δυό άκομή ασφαλέςστα γνωρίσματα ήλιθιότητος.

- Γιά να διαπιστώση ο Πόε αν ή παρητήρησις του ήταν ορθές πλησίασε σ' ένα κορι με πούρα και πήρε ένα στο χέρι του. Κατόπι, προσποιούμενος ότι άλλαξε γνώμη, έβαλε πάλι τ'ο ποδρό μέσα στο κορι και παρήγγειλε ένα ποτό που κόστιζε όσο και τ'ο ποδρό. Αυτό ήταν άρκετό! Κι' άφου έπαι τ'ο ποτό του,διευθύνθηκε προς την πόρτα.
- Κύριε, συγγνώμη, ξεχάσατε να πληρώσετε τ'ο τζίν πούστατε, του φώναξε ή καπνοπώλις.
- Με συγχωρείς, απήνησε άτάραχος ο ποιητής, τ'ο τζίν τ'ο πήρα αντί του ποδρού.
- Έ, τότε να πληρώσετε τ'ο ποδρό!
- Μά πώς μπορεί να γίνη αυτό, άφου δεν τ'ο κάπνιασε! Είδες άλλωστε με τ'α μάτια σου ότι τ'ο ξανάβαλα μέσ' στο κορι!
- Α, ναί, έχετε δικιο... μουροίμως τότε έκεινη.
- Και πριν προηράξθι, με τ'ο φτωχό μυαλό της, να λύση αυτό τ'ο... δύσκολο και πολύπλοκο πρόβλημα, ο Ένγκμαρ Πόε είχε άπομακρυνθή άπό τ'ο καπνοπωλείο της.

Ο Γάλλος ποιητής Μαλλαριμέ, όπως πολλοί άλλωστε ποιηται και καλλιτέχνα, είχε συγμές τρωμερές άφηρημάδας και άρελας.
Τ'ο 1896, ένας περιφημος άμερικανός όδοντοίατρος, έγραψε στο Παρίσι ένα σπίτι τού όποιου τ'ο ύψος ήταν μεγαλύτερο άπ' ότι όριζε ο νόμος. Ύστερα λοιπόν από πολλές διαδικασίες, οι άφομόδιοι έπέβαλαν στον αρχιτέκτονα να ελαττώση τ'ο ύψος της οικοδομής.

- Αυτό τ'ο περιστατικό τ'ο διηγήθηκαν στο Μαλλαριμέ και συνελήφθησαν:
- Θάναγκασθή να γκρεμίσθι ένα πάτωμα ο ιδιοκτήτης.
- Ποιό άπ' όλα; ρώτησε ο ποιητής άφελέςτατα.

Τόν περασμένο μήνα γιορτάσθηκε στο Παρίσι ή έκαιοστή επέ-τέτει της γεννήσεως τού τόνον γνωστού μας συγγραφέος Έδμόνδου Άμπευ. Μαζύ με τ'α τόσα άλλα χαριτωμένα ανέκδοτα της ζωής του που δημοσίευσαν τ'α ξένα φύλλα εινε και τ'ο έξης:

- Άπευθυνόμενος κάποτε ο Άμπευ σ'ο μιά δεσποινίδα της είπε:
- Δεσποινίς, όταν σās βλέπει κανείς, σās αγαπά. Όταν σās αγαπά... που σās βλέπει!...

Τ' άστεία τού παράξενου και στανικού Γάλλου ποιητού Μπωντελαίρ είχαν πάντοτε κάτι τ'ο μακάβριο και τάποτελέσματά τους ήσαν συχνά δυσάρεστα και θλιβερά.

- Κάποτε εθρακόμενος ο Μπωντελαίρ στο Βέλγιο, περιπελάνειτο ένα σκατεινό και βροχερό άπόγευμα σε κάτι στενωσόκακα ενός προσαιτου τόν Βρυξέλλων. Έπειθή δέ ή βροχή είχε δυναμισθή, αναγκάσθηκε να ζήτηση καταφύγιο στην παράγκα ενός καρβουνιάρη με τόν όποιον δεν άγισσε να πίσθη ζουβέντα. Τ'ο θλιβερό ύψος και τ'ο διαπερατικό βλέμμα τού ποιητού επροκάλεσαν άμέσως στον άπλοϊκό καρβουνιάρη μιά παράξενη εντύπωσι, ένα είδος φόβου.
- Δικά σου εινε όλα αυτά τ'ο κάρβουνα; τόν ρώτησε ξεφανο ο Μπωντελαίρ με ύψος κυριαρχικό. Δικά σου εινε; Πές μου.
- Δικά μου, μάλιστα, κύριε, απάντησε αυτός στενωχωρημένος κάτω με τόν τρόπο της έρωτισσεως.
- Πώς! άνεκράσε τότε με έκπληξη ο ποιητής. Δικά σου εινε, είπες, όλα αυτά! **Και δεν αυτοκτονείς!**

Η βροχή είχε πάψει στο μεταξύ. Κι' ο Μπωντελαίρ, αφήνοντας ένα διαβολικό χαχαρόμο που έπάγωσε κυριολεκτικώς τόν δυστυχημένο τόν καρβουνιάρη, άνοιξε την πόρτα άπότομα και χάρθηκε άν κανός μέσ' στην όμψηλ.

- Λίγες μέρες άργότερα μιά νοσηρή περιέργεια ώδήγησε τόν ποιητή στο ίδιο στενωσόκακα. Τ'α παραθυροφύλλα τού μαγαζιού τού καρβουνιάρη ήταν κλειστά! Ο Μπωντελαίρ, όθθυόμενος άπό μιάν άλλόκοτη περιέργεια, έξήγησε πληροφορίες γι' αυτόν άπό τη γειτονία.
- Τ'ο δυστυχημένο τόν Τασοέλ, του είπε τότε μιά γρηά, τόν βρθηκαν χδές νεκρό, μες στο μαγαζι του! Ως προχτές, ήταν χαρούμενος πάντοτε, όταν, ένα βράδυ, ήρθε ο διάβολος προσωποποιημένος και τόν διέταξε ν' αυτοκτονήση. Του αφήνωσε τόσο γερά στο κεφάλι ώστε άπό τότε έχασε τόν ύπνο του και την όρεξή του. Χτές άκριφώς έχασε κ' ένα μεγάλο ποσόν χρημάτων εξ αιτίας κάποιου χρωσικού. Κατάλαβε πως ήταν χαμένος, ότι όλα τελείωσαν γι' αυτόν. Κλεισθηκε τότε στο δωμάτιό του, άναψε ένα μαγκάλι κάρβουνα και τ'ο πρώτ'ο βρόθηκε νεκρός άπό άσφίξια!
- Ο Μπωντελαίρ δέ ζήτησε να μήνη περισσότερα. Χαϊρέθηκε τη γυναίκα κ' έφυγε στενωχωρημένος και καταλυτημένος για τ'ο φέρο-σινό του.